

Ханес Хофбауер

НАРУЧЕНА ИСТИНА
- КУПЉЕНА ПРАВДА

КОЛОНИЈАЛИЗАМ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

ЈАСЕН

Ханес Хофбауер
Наручена истина – купљена правда
Колонијализам Европске уније

изворник:

Hannes Hofbauer

VERORDNETE WAHRHEIT, BESTRAFTE GESINNUNG:
RECHTSSPRECHUNG ALS POLITISCHES INSTRUMENT

Ханес Хофбауер

Наручена истина – купљена правда

Колонијализам Европске уније

превео и приредио
Живота Ивановић

JACEN

Београд, 2012

Садржај

Предговор српском издању	9
------------------------------------	---

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

НОВИ ЕВРОПСКИ ПОРЕДАК	13
Бриселска деспотија: Агресивни евро-империјализам – Да ли је у питању стари колонијализам?	13
Нови поредак на истоку	14
Нови поредак на југу	16
Југословенско-либијске аналогije	17
Лица новог колонијализма	18
РАТНА ДЕЦЕНИЈА У ЕВРОПИ (ДЕВЕДЕСЕТЕ ГОДИНЕ)	21
Нови поредак на континенту на примеру Југославије	21
Повратак рата у Европу	22
Зашто Југославија?	23
Косово као средиште и стожер новог поретка	25
Крај послератне епохе	27
Крпљење Балкана и корисници таквог стања ствари	29
ПРОДОР БРИСЕЛСКЕ ЕУ НА ИСТОК (Drang nach Osten)	31
Економска колонизација (1990–2010)	31
I Експанзија као план	31
II Угаони стуб трансформације	34
2.1. Хиперинфлација и шок терапија	35
2.2. Увођење гржишта	37
2.3. Приватизација и трансфер својине	38
3. Криза после слома	40
ЗАПАДНЕ БАНКЕ У ИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ	43
Од бума до краха (<i>Парадни њример Аустрије</i>)	43
На западу губитак капитала, на истоку немогућност отплате кредита	44
„Били смо крајње ликвидни“	45
Експанзија у таласима	46
Методe преузимања банака	49
Случај „Беобанке“	52
Препад на банку у Мостару	53
Подела банкарског тржишта	55
Пословање је све конкретније	56
Лоши, ненаплативи кредити, распаднуте валуте, приватно задуживање	57

ЕВРОПСКА УНИЈА: ОД ЕКОНОМСКЕ КРИЗЕ ДО КОНСТИТУЦИОНАЛНЕ КАТАСТРОФЕ.....	60
---	----

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

ИЗГРАДЊА ИДЕНТИТЕТА У БАЛКАНСКОМ РЕГИОНУ	65
Периферизација Балкана	65
Аустројски интереси и мешање на Балкану историјској перспективи.	65
Простор и име региона	66
Питања на која се траже одговори	68
1914-1918: од „Сарајева“ до пропасти Хабсбуршке империје и успона државе СХС	73
1918.	76
1938.	79
Уништавање Југославије: 90-тих година	83
Закључак	88
Литература	89
НОВА ГЕОПОЛИТИЧКА ОРИЈЕНТАЦИЈА ЗАВРШЕНА	91
Шта је заједничко убиствима Милошевића, Садама Хусеина и Гадафија?	91
Брутализација у геополитици	92
Југославија, Ирак и Либија: од партнера SEV до парије запада ..	94
Мисија комплетирана	97
КОСОВО ЈЕ АМЕРИЧКО	99
Самоопредељење versus колонијална владавина	100
ПРЕРАЂИВАЊЕ ИСТОРИЈЕ У ПЕРИОДУ ТРАНСФОРМАЦИЈЕ ..	103

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

ПРАВДА КАО ПОЛИТИЧКИ ИНСТРУМЕНТ	111
<i>Наручена истина, кажњавање друкчијеј мишљења.</i>	111
ПОЈМОВИ ГЕНОЦИДА, ЉУДСКИХ ПРАВА, МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА.....	119
Слобода мишљења и људска права.	118
Људско право и међународно право	120
ПОЈАМ ГЕНОЦИДА И ЊЕГОВА МОГУЋНА ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА.....	122
Порицање злочина као прекршај	126
Брисел постаје конкретан	129

ЈЕДИНСТВЕНОСТ ХОЛОКАУСТА	133
Кажњиво порицање	138
Критички гласови	142
ЕВРОПСКА УНИЈА ПОСТАВЉА ОКВИРЕ	146
Порицање – кажњиво	146
Забрана „злог“ мишљења	148
Оквирна одлука од 28. новембра 2008.	153
Полицијски стручњаци расправљају о последицама	157
Они који сумњају	162
ГЕНОЦИД У СРЕБРЕНИЦИ КАО БОСАНСКИ ОСНИВАЧКИ МИТ	165
Две различите приче о истом догађају	166
Ко влада Босном?	169
Масакр Маркале у Сарајеву	171
„Бљесак“ у Славонији	176
Предисторија масакра у Сребреници	177
„Међународни“ плави шлемови и страна у рату	181
Историјска истина на основу судске пресуде	189
Крунски сведок Дражен Ердемовић	191
Директно на личност	195
Хапшење	197
Редослед догађаја и број жртава	199
Командни ланац	202
„Француска веза“ (French Connection)	205
Плате у злату	207
Случај Крстић	209
Ћутање као кривично дело	212
Од кажњавања због ћутања до прогањања због порицања	216
ДРУШТВО СЕ ПРЕОБРАЖАВА У ПРАВНО	219
Деполитизација уз истовремену политичку узурпацију правосуђа	220
Од кривичног до непријатељског кривичног права	225
Против тоталитета	228
Оптужени	233
ЛИТЕРАТУРА	244
Часописи и листови (Zeitschriften/Zeitungen)	247
Интернет	247
Белешка о аутору	249
Објављене књиге	249

Предговор српском издању

Магла трансформације, која се надвија над Европом од 1989/91 и све време је притиска, почиње да се разбистрава. Све се јасније разазнају контуре новог поретка европског континента. Кључне земље Европске Уније, које су и саме геополитички на краткој узди САД и НАТО, покушавају да надокнаде све јаснији губитак легитимитета и зауставе процес друштвене ерозије великодржавничким политичким наступима са позиција моћи. Њихове политичке елите су, реагујући на од 2007. све тежу економску кризу, одлучиле да у великом стилу спроводе социјалну прерасподелу од доле према горе, што је само још више убрзало губитак легитимности у широком слојевима становништва.

У међувремену унутар саме Европске уније све се више смањује улога најважнијих економских и финансијско-политичких инструмената демократске контроле. Националне буџетске власти *de facto* више не постоје и национални буџети не треба више – ако се ствари крећу према предвиђањима ЕУ комисије – ни де јуре да постоје у националним парламентима. Постојећа структура Европске Уније, у којој народ није бирао за обављање задатака људе ни у Савету ЕУ, ни у Комисији ЕУ да управљају судбином половине европског континента, у међувремену је постала таква да су се органи ЕУ наметнули и сами себе овластили не само на нивоу ЕУ већ и на националном нивоу да делују као извршна власт (*Executive*) и изабрани наднационални законодавци (*Legislative*), тако да ЕУ постаје тоталитарна. Демократија се схвата као на ритмички одржаним изборима потврђивани либерални конституционализам у складу са економским захтевима и о томе се не дозвољавају никаква питања о интересима који стоје у позадини.

Овај све већи тоталитаризам према унутра одвија се руку под руку са све отвореније аргументованим колонијалним претензијама према споља. Таквим експанзионистичким курсом верују политичке елите на нивоу ЕУ, које делују по налогу великих компанија и концерна, да могу да превазиђу структуралну кризу.

У све чешћим ратним окршајима на периферији Европе, у које се упушта несвета, боље, нездрава алијанса „вољних и на ратове спремних коалиција“ око НАТО алијансе коју предводе САД, јасно се види структура тоталитарне политике у центру и неоколонијалног поретка на периферији.

Увек изнова износе се аргументи да је потребно заштити људска права и да је због тога нужно изводити војне интервенције, на пример, против Југославије, Авганистана, Ирака, Либије...јер се у тим друштвима наводно или стварно крше људска права. Стварни разлози за рат и успостављање новог поретка леже – поред иманентног утицаја снажног војног лобија који зарађује на сваком испаленом кружећем пројектилу (Cruise Missile) – у ширењу „вољних коалиција“ („willigen Koalitionen“), у ширењу и наметању властитог друштвеног и економског модела целом свету.

Због тога се аргументом о наводној заштити „људски права“ заобилази и крши међународно право, „људска права“ се инструментализују тако да служе као аргумент за војне интервенције, злоупотребљавају се за „промену режима“ свуда где постоји политички ризик за остварење интереса моћних.

Увек су при руци оптужбе против идентификованог непријатеља да је учинио геноцид и злочин против човечности, да делује против човечанства, али се истовремено прећуткује властито злочиначко деловање и кршење међународног права или се властити злочини представљају као „коллатерална штета“.

После пада непослушних, неомиљених и омражених влада у Југославији, Ираку и Либији предузимају се напори за ширење тржишта и убрзано преузимање кључних делова привреда тих земаља.

После тога уводе се мере за дефинисање догађаја и на домаћем фронту, више не само као раније посредством медијске силе и политичких претњи већ и новим судско-правним средствима. Надлежни у Европској Унији намећу законе којима желе да спрече сваку сумњу у званично представљање и тумачење тока и правдања војних интервенција и на основу тих важећих закона изводе на оптуженичку клупу и кажњавају оне који имају друкчије мишљење од званичног које се намеће.

Ради тога се доносе нови законски прописи који предвиђају кажњавање порицања геноцида, злочина против човечности и ратних злочина.

Тамо где је међународни суд лоцирао, на пример, некога противника у рату против НАТО као починиоца геноцида или злочина против човечности, ова оцена се више не сме да пориче, а да се онај који је пориче не излаже опасности да буде изведен на оптуженичку клупу и кажњен. На тај начин се ствара напети лук од војним средствима изнуђене смене власти преко економског преузимања локалних извора и тржишта до моћи дефинисања догађаја и збивања са културним и историјским импликацијама.

Да би се ова ситуација са свим сложеним односима што боље сагледала и схватила, сачинио сам ову књигу са три поглавља: Нови европски поредак, Периферизација Балкана, Правда као политички инструмент. Поједини текстови су првобитно објављени у целини или у деловима на енглеском или немачком језику. За пријатељску дозволу за објављивање текста „Изградња идентитета на Балкану“ („Identity construction in the Balkan region“) захвалан сам коауторки Андреи Комлосу.

Подстицај за ову књигу дао ми је колега Живота Ивановић. На томе и на преводу на српски желим да му се на овом месту срдечно захвалим.

Беч, септембар 2012.

Ханес Хофбауер

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

НОВИ ЕВРОПСКИ ПОРЕДАК

Бриселска деспотија: Агресивни евро-империјализам – Да ли је у питању стари колонијализам?

Апстрактно и сажето, колонијализам се економски састоји од израбљивања извора (ресурса) и улагања, „коришћења капитала“ ради извлачења профита на територији колонизованих, политички, од увођења стране управе над колонизованима, културно, од мисије цивилизовања и оправдавања израбљивања, правно, од различито дефинисаног статуса људи и региона у центру и на периферији и коначно, војно, од снаге за интервенцију колонизатора. Сви ови елементи су у порасту који се може јасно пратити у протекле две деценије.

Можемо дакле посматрати како се систематска диктатура капитала са друштвено-економским искривљавањима плански допуњава политичким диктатом у којем се грађанско-парламентарни избори појављују као препрека на путу који изгледа као да нема алтернативе, на путу у једино смислен облик друштва – режим акумулације капитала. Ако се сви избори у Европској унији медијски прате стандардним флоскулама да пред изборе не треба ништа чинити, овакво становиште преноси друштву схватање да није у средшћу пажње човек, већ капитал и добит од уложеног капитала, другим речима није човек тај који одређује себи судбину већ капитал који је уложен ради „оплемењивања“. На тај начин долази до легализације људских интеракција које угрожавају грађанско друштво, избија на видело (*supra*) државна истина на место размене мишљења у виду идеолошког продора универзализма који почива на осећању западно-римске културне надмоћи чији је врхунац данас у позиву на рат за поштовање људских права. Све то одвија се у свету као једино мерило и ствара основу за ширење неоколонијалне мисли. Европска унија игра у томе колебљиву улогу: час као млађи партнер САД на једној страни, час као независни партнер који

следи властите интересе на другој, у сваком случају, таква се улога игра само док не дође до позиције супротне НАТО.

Нови поредак на истоку

Крај биполарности са растурањем Варшавског пакта, Совјетског Савеза и СЕВ године 1991. обележава онај јаз у историји света који води ка стварању нових отворено империјалистичких структура. САД и НАТО нису били за то неприпремљени. Једна фаза индиректне војне конфронтације одвијала се пре политичког краха већ дуго изопаченог социјалистичког блока. Варшавски пакт је увучен у бесумучну трку наоружавања двоструком одлуком НАТО из 1979, у трку коју је изгубио. Исти је случај био са улагањем огромних финансијских средстава која су изгубљена исто као и велики стваралачки потенцијал, што је заправо и навело руководеће кадрове комунистичких партија на то да од 1988/89. без икакве борбе напусте поприште, али да пре тога извуку свемогуће користи из привилегија које су имали и препусте власт у руке необученом особљу. Ова бесумучна трка на пољу наоружања била је ипак само завршна војна тачка једног још од средине 70-тих година започетог процеса економског опадања СССР који је довео до блокаде свих напора за модернизацију и низ земаља чланица СЕВ увукао у замку презадужености из које се више нису могле извући.

Ипак, и војни победник у овом великом надметању, САД, биле су 1989/91. финансијски на издисају и веома презадужене. Економисти леве оријентације попут Андреа Гундера Франка утврдили су још средином 70-тих година да предстоји „крај – кратког – америчког столећа“ због чега је Вашингтон заправо и покренуо први рат против Ирака (1991) ангажујући се на тај начин у први војно кејнзијанистички удар ради ослобођења. Државне наруџбине у милијардама код компанија за наоружање и безбедност само су још једном одложиле – после реганистичке политике наоружања – слом привреде на унутрашњој сцени и истовремено чисто војном демонстрацијом моћи изнудиле континуитет веродостојности долара према спољном свету. Са оваквом позадином у условима

потпуне милитаризације привреде и политике у САД на ширење Европске уније на исток треба гледати као на мали одговор на велику експанзију САД.

Територијална експанзија коју је наметнуо најпре Бон, а затим Берлин Бриселу, у међувремену је постала средство за решавање системске кризе у капитализму. Пре тога задовољавало се економским и технолошким рационализацијама на нивоу компанија односно извозом производње која изискује интензиван рад у такозване фабрике које производе за светско тржиште и увозом јефтине радне снаге из земаља са југа и истока. Сада, после краја СЕВ, најављено је проширење као излаз.

Са економски и политички изнуђеним новим поретком у Европу се вратио и рат. Поред војних сукоба у кавкаским и централно-азијским некадашњим совјетским републикама и између њих у знаку успостављања новог поретка настају у непосредном окружењу ЕУ оружани сукоби на два попршта: краткотрајан рат између Чисинауа и Тираспола око тога ко ће преузети главне молдавске индустријске центре у Предњестровљу (Трансмистрија) у јануару 1991, што карактерише подељеност ове мале земље све до данас, и грађански рат у Југославији који је трајао деценију и доживео врхунац у ваздушном нападу НАТО алијансе на Београд 24. марта 1999.

На примеру (бивше) Југославије види се посебно јасно неоколонијални карактер новог европског поретка после 1991. Парола „Подели, па владај“ тешко да може имати јасније резултате: из некадашње социјалистичке федерације са шест република за једну деценију настало је осам територијалних, државних јединица: Словенија, Хрватска, Србија, БиХ (са федерацијом и Републиком Српском), Црна Гора, Македонија и Косово. У области на којој је 1990. свуда важио југословенски динар као средство плаћања, данас постоји пет валута: евро у Словенији, Црној Гори и на Косову, куна у Хрватској, динар у Србији, денар у Македонији. Две области некадашње Југославије директно су под страном колонијалном управом коју контролише ЕУ или чији карактер одређује УН преко такозваних високих представника: БиХ и Косово. И у једној и у другој области овај високи представник као администратор изнад је сваког закона, његова реч има коначну важност. На тај начин је ван снаге стављен

конструкт о грађанском друштвеном поретку, подела власти на извршну и законодавну, што може представљати модел за планове за успостављање новог поретка у Северној Африци.

Нови поредак на југу

Са доласком општесветске економске кризе 2008. године накнадни развој под успостављеним капиталистичким условима у Источној Европи (развој који је посртао и на крају крахирао и у социјалистичким условима) наилази на све веће тешкоће, а сјај капитализма почиње да губи снагу. Постала је сувише видљива зависност од економије западних тржишта пошто извоз усмерен на та тржишта нагло опада. Чим је потражња у Немачкој и другим кључним земљама Европске уније почела да стагнира или опада, распршиле су се илузије о великом економском расту. Исто тако илузије о високим профитима од уложеног капитала на основу директних страних инвестиција (које су 2007. године још износиле 18,4% у Мађарској, 14,4% у Чешкој и 10% у Пољској), остале су само бајке и припадају прошлости. Механички модел о модернизацији према којем је средином 90-тих година предвиђано да ће Пољској, на пример, бити потребно 23 године да би достигла просечан ниво развијености Европске уније, сада је драстично ревидиран. Нове прогнозе су биле да ће до тога доћи најмање 15 година касније, дакле, да ће бити потребно још добрих 20 година да би се постигао просечан ниво развијености 27-члане Европске уније. Такви индикатори износе се у рачуницама у којима се не узимају у обзир социјална кретања.

Одговор на крају са свим предсказањима и предвиђањима испада такав да Источна Европа што се профита тиче, није та која може остварити оно што се у бајкама очекивало већ да се такав простор налази на југу, тачније, у Северној Африци. Тамо би нова рунда експанзије могла можда да помогне да се изађе из постојеће кризе капиталистичких структура. Војном интервенцијом у Либији учињен је само почетак који је покренуо нову расподелу. За разлику од Источне Европе, интервенционисти овога пута нису кренули са свеопштим пустошењем увелико већ испражњених тр-

жишта, нису имали посла са ситуацијом у којој није било конкуренције пошто су у претходној деценији у овај део света већ продрли пре њих руски и кинески инвеститори у настојању да обезбеде присуство у разним гранама и земљама на афричком континенту.

Југословенско-либијске аналогije

Два НАТО рата против Југославије и Либије (први 1999. а други 2011) иако су вођени уз различито учешће на страни агресора показују низ заједничких особина и сличности. Реч је најпре о земљама које су на ивици главног тока збивања на међународној сцени, дакле, у односима са токовима интеграције у Европској унији. Ни савремени развој Југославије и Либије не показује никакве паралеле, али како Београд (после 1945) тако Триполи (после 1969) схватају да се њихова различито схваћена национална самосталност мора везати за социјални програм и истовремено држати даље од Москве и њеног модела. Ни Југославија, ни Либија нису дозволиле успостављање страних војних база на својим државним територијама. Управо та снага и тај положај ових земаља омогућио је руководећем кадру две земље да у слому Совјетског Савеза и Варшавског уговора не доживе и препознају као свој властити проблем. За разлику од комунистичких партијских елита у земљама чланицама, Слободан Милошевић и Моамер ал Гадафи су инсистирали у време успостављања новог поретка на самосталности и самоопредељењу. Као прва империјалистичка реакција на овакво круто држање и овакву истрајност којој је запад прибегло је увођење ембарга УН и једној и другој земљи нимало случајно управо у исто време: 30. маја 1992. Југославији, 31. маја 1992. Либији. Две земље нису „кажњене“ због несумњиво почињених лоших дела и акција (политика према мањинама у Југославији или све већа аутократија у Либији) већ због добре, рационалне политике која се, међутим, није поклапала са плановима Европске уније и САД. Због тога су ове две земље економски изоловане. И на крају, и Милошевић, и Гадафи су се нашли на истој страни: први је умро 11. марта 2006. због одбијања затворских органа да му пружи одговарајућу помоћ у затвору у Схевенингену, наиме, због тога што му није обезбеђена одговарајућа

лекарска помоћ коју је тражио и желео, док је Гадафи 20. октобра 2011. линчован од оружане банде коју је штитио НАТО: промена режима и у једној и у другој земљи изведена је на бруталан начин.

Лица новог колонијализма

У процесу разбијања ове две земље од 1991. јасно се препознаје већ описани принцип „завади, па владај“. Све три мултиетничке државе у Европи – Совјетски Савез, Чехословачка и Југославија – нису преживеле империјалну агресију. Сама чињеница да је већина новопримљених земаља чланица ЕУ настала као резултат територијалног распада већих држава објашњава колико су ове слабе земље са још слабијим елитама биле пожељне у тренутку пријема у оквиру бриселског пројекта проширења. У исту корпу спада толико пута изречена забрана националних интеграција коју изражавају политичари ЕУ и њихови медијски трабанти. Проширење и повећање Мађарске тако што би обухватила Мађарима настањене области у Србији, Словачкој и Румунији (односно Аустрији) према ономе како се у ЕУ сада размишља исто толико су незамисливи колико и стварање заједничке албанско-косовске државе и Албаније или повећање Румуније припајањем Молдавије или пак припајање Републике Српске Србији. Аутор ових редова се ни на који начин не залаже за оправдање националног иредентизма, али треба рећи да јасно пада у очи да је заокрет 1989/91. донео, са националног становишта посматрано, територијално повећање само једној држави – Немачкој. Оно што је дозвољено Немачкој, другима очигледно није. Стога ауторитет Немачке у територијалним питањима нема, нити сме да има, велику тежину.

Политички посматран, нови колонијализам има различита лица: од војног удара у Либији преко протекционистичких послератних администрација у Босни и Херцеговини, до удара у Грчкој и Италији, где су Европска централна банка и ММФ изабрали и одредили премијере.

Војна интервенција као наставак политике одавно је добила место у политици Брисела. Идеолошки, са формулом „одговорност за заштиту“ – НАТО-Немачка: „Responsibility to protect“ – јединице са

војницима из Европске уније стациониране су изван простора земаља чланица НАТО у овом тренутку на Косову, у БиХ, у Македонији, сада и у Либији.

Опис економског лица новог колонијализма довео би до разграфивања оквира који постоје: у Европској унији важи сасвим уопштено начело о успостављању економске конвергенције при истовременој социјалној и пореској различитости. Из тога нужно произилазе друштвено-економске неједнакости из којих разумљиво корист извлачи главни светски играч – Global Player. Свуда тамо где се овај раскорак између економске конвергенције и социјалне дивергенције не може политички решити у националним парламентима, Европска унија и ММФ инсталирају своје монетарне савете који изводе интервенције у националним буџетима, на пример у Бугарској, Естонији, Литванији, БиХ (као и у Мађарској). Све ове мере гарантују константни одлив капитала из периферије Европске уније у центре великих концерна. Враћање добити остварене на основу инвестираног капитала из године у годину знатно премашује нове инвестиције. Тако је у 2010, према статистичким подацима Бечког института за међународно-економско поређење, слика изгледала: 10,5 милијарди евра одливано је као добит на основу уложеног капитала из Чешке (притом су нове инвестиције износиле само 5 милијарди), 12 милијарди евра одлило се из Пољске (уз 7 милијарди нових инвестиција) и 6 милијарди евра из Мађарске (уз нове инвестиције у износу од 1,5 милијарди).

Да би се обезбедио наставак оваквог стања, предузимају се мере и на културном, правном и судском пољу. Тако, већина образовних организација великих западних партија финансира такозване невладине организације већ 20 година као испомоћ неколонијалном продору. У Србији је финансијским средствима из фонда САД потпомогнут у међувремену нарастао „ОТПОР“ који наступа не само широм Европе као компанија за ширење знања о томе како рушити диктаторе и изводити проимперијалистичке промене. Поред тога, изводе се по све краћем поступку акције увођења ембарга, забране путовања и затварање банкарских рачуна оним земљама које су непослушне и проглашене отпадничким или се предузимају појединачне мере против неомиљених носилаца функција какви су, на пример, у овом тренутку лидери у Белорусији, Сирији и Ирану. Нај-

зад, идеолошки се овај колонијализам подупиरे низом закона којима се уводи кажњавање одређеног мишљења или оријентације у писању историје и сећању на прошлост. Овим правним прописима даје се сасвим уопштена супра државна вредност. Тако се предлажу и уводе законски прописи којима треба да се кажњава порицање геноцида, ратних злочина и злочина против човечности широм Европске уније. На тај начин се не само спроводи злоупотреба историје, већ и припрема терен за будуће интервенције на основу судског оруђа које одређене власти могу користити за наметање тумачења и „истина“ које њима одговарају. Када се, на пример Саиф Гадафи осуди пред Међународним кривичним судом због злочина против човечности, ову судски одређену и наметнуту истину нико у будућности више не сме да негира. Легитимација војне агресије на Либију на тај начин се судски успоставља као врста завршног чина.

(Текст објављен на немачком у берлинском дневнику
Junge Welt, 10. априла 2012)

ЛИТЕРАТУРА

Literaturliste (zum Kapitel „Rechtsprechung als politisches Instrument“)
КЊЕГЕ И ПРИЛОЗИ У КЊИГАМА (Bücher und Buchbeiträge)

- Nicolas de Araujo/ Denis Ramelet, Le lynchage médiatique des Serbes – I. La guerre de Bosnie. In: „La Nation“ vom 11. 4. 2008.
- Tony Barta, Relations of Genocide. In: Walliman/Dobrowski (Hg.), Genocide and Modern Age. Etiology and case studies of mass death. New York 1987.
- Boris Barth, Genozid. Völkermord im 20. Jahrhundert. Geschichte, Theorien, Kontroversen. München 2006.
- Mira Beham, Kriegstromele. Medien, Krieg und Politik. München 1996.
- Wolfgang Benz, Ausgrenzung. Vertreibung. Völkermord. Genozid im 20. Jahrhundert. München 2006.
- Wolfgang Benz (Hg.), Vorurteil und Genozid. Ideologische Prämissen des Völkermords. Wien-Köln-Weimar 2010.
- Laura Birkenstock, Die Umsetzung der Vorgaben des Rahmenbeschlusses 2008/913/JI vom 28.11.2008 zur strafrechtlichen Bekämpfung bestimmter Formen und Ausdrucksweisen von Rassismus und Fremdenfeindlichkeit. In: Zeitschrift für Internationale Strafrechtsdogmatik Nr. 12/2010.
- Julija Bogoeva und Caroline Fetscher, Srebrenica – Ein Prozess. Dokumente aus dem Verfahren gegen General Radislav Krstic vor dem Internationalen Strafgerichtshof für das ehemalige Jugoslawien in Den Haag. Frankfurt/M. 2002.
- Micha Brumlik, Der Auftakt zum Jahrhundert des Völkermordes und die Würde des Menschen. In:
- Frank Chalk, Redefining Genocide, in: George Andreopoulos (Hg.), Genocide. Philadelphia 1994.
- Geminal Civikov, Srebrenica. Der Kronzeuge. Wien 2009.
- Alexander Dorin, Srebrenica. Die Geschichte eines salonfähigen Rassismus. Berlin 2010.
- Slavenka Drakulic, Keiner war dabei. Kriegsverbrechen auf dem Balkan vor Gericht. Wien 2004.
- Jürgen Elsässer, Kriegslügen. Vom Kosovokonflikt zum Milosevic-Prozess. Berlin 2004.
- Helen Fein, Genocide Watch. Yale 1992.
- Misha Glenny, Jugoslawien. Der Krieg, der nach Europa kam. München 1993.
- Hermann Graml, Auschwitz-Lüge und Leuchter-Bericht. In: Heiner Lichtenstein/ Otto Romberg (Hg.), Täter, Opfer, Folgen. Der Holocaust in Geschichte und Gegenwart. Bonn 1995.

- Gunnar Heinsohn, Lexikon der Völkermorde. Hamburg 1998.
- Edward S. Herman, Die Politik des Srebrenica-Massakers (Z-net), zit. in: www.zmag.de/artikel/Die-Politik-des-Srebrenica-Massakers.
- Alexander Hinton, The Dark Side of Modernity. Toward an Anthropology of Genocide, in: ders. (Hg.), Annihilating Difference. Berkeley 2002.
- Hannes Hofbauer, Balkankrieg. Zehn Jahre Zerstörung Jugoslawiens. Wien 2001.
- Hannes Hofbauer, EU-Osterweiterung. Historische Basis – ökonomische Triebkräfte – soziale Folgen. Wien 2007.
- Hannes Hofbauer, Mitten in Europa. Politische Reiseberichte aus Bosnien-Herzegowina, Belarus, der Ukraine, Transnistrien/Moldawien und Albanien. Wien 2006.
- Richard Holbrooke, Meine Mission. Vom Krieg zum Frieden in Bosnien. München 1998.
- Max Horkheimer, Gesammelte Schriften, Bd. 6, Frankfurt/Main 1991.
- Alija Izetbegovic, Islamske deklaracija. Sarajevo 1990.
- Günther Jakobs, Feindstrafrecht? – Eine Untersuchung zu den Bedingungen von Rechtllichkeit. In: HRRS, Hamburg, August/September 2006.
- Walid Khalidi (Hg.), All that remains. The Palestinian Villages Occupied and Depopulated by Israel in 1948. Washington 1992.
- Hans-Lukas Kieser/Elmar Plozza (Hg.), Der Völkermord an den Armeniern, die Türkei und Europa. Zürich 2006.
- Eugen Kogon, Ideologie und Praxis der Unsterblichkeit. Weinheim 1995.
- Raffael Lemkin, Axis Rule in Occupied Europe. Laws of Occupation, Analysis of Government, Proposals for Redress. Washington 1944.
- Lenckern/Sternberg-Lieben, in: Schönke/Schröder, Strafgesetzbuch. Kommentar. O.O. 2010. Zit. in:
- Council of the European Union, Interinstitutional File 2001/0270 (Brussels, 27 May 2005)
- Heiner Lichtenstein/ Otto Romberg (Hg.), Täter, Opfer, Folgen. Der Holocaust in Geschichte und Gegenwart. Bonn 1995.
- Klaus Malek, Feindstrafrecht – Einige Anmerkungen zur Arbeitsgruppe „Feindstrafrecht – Ein Gespenst geht um im Rechtsstaat“ auf dem 30. Strafverteidigertag 2006, HRRS August/September 2006.
- Ilan Pappe, Die ethnische Säuberung Palästinas. Frankfurt 2007.
- Ploetz, Geschichte des Zweiten Weltkrieges, Bielefeld 1951.
- Alfred Rudorf, Israel in Palästina. Wegweiser zur Lösung. Die globalen Lebensgesetze sind stärker als Religionen und Verheißungen. Zürich 2009.
- Jean Paul Sartre, Der Völkermord. In: Wir alle sind Mörder. Reinbek bei Hamburg 1988.

Werner Sauer, Srebrenica und das Video. Auf: www.labournetaustria.at/archiv_41.htm.

William Schabas, Genozid im Völkerrecht. Hamburg 2003.

Winfried Schulze, Erinnerung per Gesetz oder „Freiheit für die Geschichte“?

In: Geschichte in Wissenschaft und Unterricht Nr. 7/8/2008.

Martin Shaw, War & Genocide. Organized killing in the modern Society. Cambridge 2003.

Boris W. Sokolow, Der Zweite Weltkrieg. Fakten und Versionen (russisch), O.O. o.J.

John Spray, Selling the Bosnian Myth to America: Buyer Beware. Foreign Military Studies. Fort Leavenworth, Kansas 1995. Zit. in: Edward S. Herman, Die Politik des Srebrenica-Massakers, Z-net vom 7. Juli 2005. In: <http://www.balkanforum.info/fi6/westen-kriegs-gruende-fuer-balkan-erfand-4609>.

Srebrenica and the Politics of War Crimes. Findings of the Srebrenica Research Group. O.O. 1995.

Jakob Tanner, Der Historiker und der Richter. Der Genozid an den Armeniern und die Genozidforschung aus rechtlicher und geschichtswissenschaftlicher Sicht. In: Hans-Lukas Kieser/Elmar Plozza (Hg.), Der Völkermord an den Armeniern, die Türkei und Europa. Zürich 2006.

Yves Ternon, Der verbrecherische Staat. Völkermord im 20. Jahrhundert. Hamburg 1996.

Tzvetan Todorov, Die Eroberung Amerikas. Das Problem des Anderen. Hamburg 1985.

Yossef Weitz, My Diary. Manuskript in den Central Archives, A 246 Bd. 2.

James Willis, Prologue to Nuremberg: The Politics and Diplomacy of Punishing War Criminals of the First World War. London 1982.

Quellen

Amtsblatt der Europäischen Union“ L 328/55 am 6. Dezember 2008 Bescheid des OHR vom 1. Juli 2004, zit. in: Office of the High Representative (HR's Decisions Nr. 279/04): Decision removing Zoran Zuza from his position als Chief of Cabinet of the Speaker of the RS NA and from other public and party positions he currently holds.

Lennart Binder auf einem Vortrag in Wien am 16. Dezember 2008

Bundestagsprotokoll 15/172, 16128

Case Information Sheet „Srebrenica“ (IT-05-88) des Jugoslawien-Tribunals BVerfGE 90, 241 vom 13. April 1994

Entscheidung des Verfassungsgerichtshofs von Bosnien-Herzegowina zum Einspruch von Milorad Bilbija und andere Nr. AP-953/05 vom 8. Juli 2006.

European Parliament, Presseaussendung vom 23. Oktober 2008.

Gesellschaft für bedrohte Völker, Mediendossier: Schweizer leugnen Völkermord in Srebrenica – Erste Strafanzeige. O.O., 19.4.2010.

Hannes Jarolim im Gespräch mit dem Autor am 15. Juni 2011 in Wien.
Joint Statement on the Great Famine of 1932-1933 in Ukraine (Holodomor) on
Monday, November 10, 2003 at the United Nations in New York.
Oberverwaltungsgericht Berlin Brandenburg vom 17.3.2005.
Österreichisches Haus-, Hof- und Staatsarchiv (HHStA PA XL 272 vom 23.
Februar 1915, AO VI, S. 4519)

Часописи и листови (Zeitschriften/Zeitungen)

Agence France Presse, Paris
ARD-Talkshow „Christiansen“, Mainz
BBC, London
Blätter für deutsche und internationale Politik, Berlin
Daily Telegraph, London
Dani, Sarajevo
Geschichte in Wissenschaft und Unterricht, Seelze
De Groene Amsterdammer, Amsterdam
Le Monde, Paris
La Nation, Lausanne
Neue Zürcher Zeitung, Zürich
New York Times, New York
Nezavisne Novine, Banja Luka
NRC-Handelsblad, Rotterdam
Die Presse, Wien
Slobodna Bosna, Sarajevo
Der Spiegel, Hamburg
Südosteuropa, München
Tagesanzeiger, Zürich
Vecernje Novosti, Belgrad
Die Welt, Berlin

Интернет

<http://bildundwort.wordpress.com>
<http://de.wikipedia.org>
<http://en.wikipedia.org>
<http://hrr.strafrecht.de>
<http://www.admin.ch>

<http://www.artikel5.de>
<http://www.balkanforum.info>
<http://www.balkanpeace.org>
<http://www.bmj.bund.de>
<http://www.gfbv.de>
<http://www.hrweb.org>
<http://www.icty.org>
<http://www.konvent.gv.at>
<http://www.labournetaustria.at>
<http://www.ligue-vaudoise.ch>
<http://www.ngo-online.de>
<http://www.nytimes.com>
<http://www.ohchr.org>
<http://www.ohr.int>
<http://www.schattenblick.de>
<http://www.srpska-mreza.com>
<http://www.un.org>
<http://www.zeit.de>
<http://www.zmag.de>

Белешка о аутору

Ханес Хофбауер (Hannes Hofbauer), рођен 1955. у Бечу, економски историчар, публициста, доктор наука економске историје (Бечки универзитет). Већ више од 20 година обилази земље Источне Европе, посебно бивше чланице Савета за узајамну економску помоћ (СЕВ), као и земље на Балканском полуострву, у првом реду бивше југословенске републике. Живи и ради у Бечу. Уредник је у угледној бечкој Издавачкој кући ПРОМЕДИА.

Објавио је велики број књига, студија, анализа, чланака у листовима и часописима леве оријентације (Berlinski Junge Welt, Neues Deutschland, раније часопис Конкрет). Сматра се настављачем традиција Fernanda Braudela, Andréa Gundera Franka и Immanuela Wallersteina и убрајају у истакнуте европске интелектуалце антиимпериалистичке левице.

Објављене књиге

- Hannes Hofbauer, Andrea Komlosy: Das andere Österreich: Vom Aufbegehren der kleinen Leute – Geschichten aus vier Jahrhunderten, Wien 1987.
(Друга Аустрија: О побуни малих људи – приче из четири столећа)
- Hannes Hofbauer, Andrea Komlosy (Hgg.): André Gunder Frank/Fuentes Frank Marta: *Widerstand im Weltsystem: Kapitalistische Akkumulation – staatliche Politik – soziale Bewegung*, Wien 1990.
(Отпор у светском систему: Капиталистичка акумулација – државна политика – социјални покрет)
- Hannes Hofbauer: Der Wilde Osten: Reportagen vom Rande Europas, Wien 1991
(Дивљи исток: Репортаже са периферије Европе)
- Franz Delapina, Hannes Hofbauer u.a. (Hg.): Ungarn im Umbruch, Wien 1991
(Мађарска у процесу преокрета)
- Hannes Hofbauer: Westwärts – Österreichs Wirtschaft im Wiederaufbau, Wien 1992.
(Кретање на Запад: Аустријска привреда у процесу обнове)
- Hannes Hofbauer, Viorel Roman: Bukowina, Bessarabien, Moldawien. Vergessenes Land zwischen Westeuropa, Russland und der Türkei. Wien 1993 (deutsch), Bururesti 1995 (rumänisch), Cernovci 1996 (russisch)
(Буковина, Бесарабија, Молдавија. Заборављена земља између Западне Европе, Русије и Турске)

- Hannes Hofbauer, Jürgen Elsässer u.a. (Hg.): Krisenherd Europa: Nationalismus – Regionalismus – Krieg. Stuttgart 1994.
(Европа као кризно жариште: Национализам – Регионализам – Рат)
- Viorel Roman, Hannes Hofbauer: Transsilvanien|Siebenbürgen: Begegnung der Völker am Kreuzweg der Reiche, Wien 1996 (deutsch), Bucuresti 1997 (rumänisch)
(Трансилванија: Сустрет народа на раскрсници империја)
- Hannes Hofbauer, Julian Bartosz: Schlesien: Europäisches Kernland im Schatten von Wien, Berlin und Warschau, Wien 2000.
(Шлезација: Европско средиште у сенци Беча, Берлина, Варшаве)
- Hannes Hofbauer: Balkankrieg: Zehn Jahre Zerstörung Jugoslawiens, Wien 2001 (deutsch), Beograd 2001 (serbisch).
(Балкански рат: Десет година разарања Југославије)
- Hannes Hofbauer: Osterweiterung – Vom Drang nach Osten zur peripheren EU-Integration, Wien 2003 (deutsch), Beograd 2004 (serbisch)
(Проширење ЕУ на Исток- Од Дранг нацх Остен до периферне ЕУ интеграције)
- Hannes Hofbauer: Mitten in Europa: Politische Reiseberichte aus Bosnien-Herzegowina, Belarus, der Ukraine, Transnistrien/Moldawien und Albanien, Wien 2006
(Усред Европе: Политички путописи из Босне и Херцеговине, Беларусије, Украјине, Молдавије и Албаније)
- Hannes Hofbauer: Experiment Kosovo: Die Rückkehr des Kolonialismus, Wien 2008 (deutsch), Beograd 2009 (serbisch)
(Експеримент Косово: Повратак колонијализма)
- Hannes Hofbauer, Georg Fülberth u.a.: *Wirtschafts- und Finanzkrisen im Kapitalismus: Historische und aktuelle Aspekte*, Wien 2010.
(Економске и финансијске кризе у капитализму: Историјски и актуелни аспекти)
- Hannes Hofbauer: *Verordnete Wahrheit, bestrafte Gesinnung – Rechtsprechung als politisches Instrument*. Wien 2011.
(Наручена истина, кажњавање мишљења – Правда као политички инструмент)
- Hannes Hofbauer, David Noack: Slowakei. Der mühsame Weg nach Westen. Wien 2012.
(Словачка. Тежак пут на Запад)
- Hannes Hofbauer: *Faschismus an der Donau?*, ak 431 vom 21. Oktober 1999.
Hannes Hofbauer: *FPÖ – Die Freiheitlichen: Rechtsradikal, europäisch, normal*, ak 435 vom 17. Februar 2000.
Hannes Hofbauer: *Wer kann, wandert aus – Mazedonien in der Wirtschaftskrise*, ak 457 vom 20. Dezember 2001
Економска колонизација Источне Европе, Предавање у Братислави 25. Новембра 2010.

Ханес Хофбауер:
Наручена истина – купљена правда
Колонијализам Европске уније

превео са немачког
Живота Ивановић

Издавач
НК ЈАСЕН

За издавача
Војо Станишић

Припрема за штампу
Иван Јовановић

Корице
Мирко Тољић

Штампа
Невен, Београд

Београд 2012.

Тираж
500

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

327 (4-672EU)

330.342 (4-672EU)

316.4(4) "19/20"

323(4) "19/20"

341.231.14(4) "19/20"

ХОФБАУЕР, Ханес, 1955–

Наручена истина – купљена правда : Колонијализам Европске уније
/ Ханес Хофбауер ; превео и приредио Живота Ивановић. – Београд :
Јасен, 2012 (Земун : Невен). – 250 стр. ; 21 cm

Превод дела: Verordnete Wahrheit, bestrafte Gesinnung – Rechtsprechung
als Politisches Instrument / Hannes Hofbauer. – Тираж 500. – Аутор књиге:
стр. 249–250. – Напомене и библиографске референце уз текст
. – Библиографија: стр. 244–248.

ISBN 978-86-85337-95-6

1. Ивановић, Живота [преводацац] [приређивач, сакупљач]

а) Међународни односи – Европска унија

б) Економски односи – Европска унија

в) Права човека – Кршење – 20–21в

д) Европа – Друштвене прилике – 20–21в

е) Европа – Политичке прилике – 20–21в

COBISS.SR-ID 193680908

JACEH

www.ikjasen.com

ISBN 978-96-83357-95-6

9 788483 833579